

Itthon vagyok!

Kerítés mögött vártalak, és igen, gyakran féltem.
Sötét volt, és nem tudhattam, jössz-e valaha értem.
Lesütött szemmel teltek a napok, és múltak a hetek...
Szomorú arccal gubbasztottam, én, a vizslagyerek.
Voltak persze más kutyák és a koszt sem volt rossz,
De az odakerülésem a mai napig fejtörést okoz.
Na, mindegy, nem akartam semmit már, csak egy gazdát,
Ki után fáradhatatlanul kutyaagolhatnék egy életen át.
Péntek volt és forróság, Ti meg hirtelen elém álltatok,
Pórázsal és nyakörvvel együtt, egy autó mellett vártatok.
Ez most komoly? Én leszek az? Biztos? Tényleg?
Ennyi szomorúság után otthonom lesz? És végleg?
Akkor induljunk, egy fene, rám adhatod azt a vackot,
Én nem tudom, hogy mi ez, ne vágj ilyen arcot...
Régóta itt vagyok már, és nem tanultam semmit,
Ja, de, hogy maradjak csendben... na, összesen ennyit.
Beülök akkor hátra, de ha nem bánod, megszagollak
Ha nem félnék egy kicsit, Isten bizony, meg is nyallak
Nyisd már az ajtót, látod, hogy elveszek a karodban...
Beléd fúrom az orrom... Te jó ég! Gazdi szagod van!
Hangok, arcok, idegenek, házak, autók, zajok, kertek,
Fogalmam sincs, hogy hova, de veletek megyek.
Félős arcom nem neked szól, jaj, ne vedd magadra...
Csak tudod, egyszer már bízam... de maradtam magamra.
Nicsak, egy ház, fenyőekkel, tujákkal, és hatalmas telekkel
A fű szép zöld, az etető telis-teli kövér verebekkel
Kik ezek az emberek itt? Ők talán mind rám vártak?
Minek köszönhetem, hogy most sült hússal kínálnak?
Hosszú volt a nap, elfáradtam, gondoltam kipihenem.
Bár az még nem tiszta, hogy hol hajthatom álomra fejem
Van itt egy terasz, egy házikó is... abba kéne lakni?
Jó nekem a lábtörlő is, hisz itt mentél be, gazdi...

Itthon vagyok!

Tudod, nem volt könnyű éjszakám, sokszor felriadtam.
Idegen kutyák ugattak, én meg nagyokat hallgattam.
Mit mondhatnék nekik? És hogyan? Mutatkozzak be?
Üdv srácok, a vizsla vagyok, kinek nincs is neve...
Hunor. Másnap reggel aztán így szólítottatok
Adjatok kis időt, míg megértem, rám gondoltatok.
Amúgy mi a mai program? Körülnézhetek veletek?
Fontos dolgom lenne, szimatolnék egyet...
Gazdi, gazdi, állj meg! El akarom mondani neked,
Hogy úgy látom, itt ezernyi kaland várja a vizslagyereket!
Add már ide, hadd nyaljam meg arcod, lábad, karod,
Látod, milyen jól érzem magam? Érzed, hogy boldog vagyok?
Annyi dolgom van, most rögtön munkához is látok,
Kezdésnek úgy gondoltam, kiborítok néhány virágot.
Így ni. Szerintem sokkal modernebb, szebb lett így a terasz,
Megyek tovább. Te vagy a szomszéd eb? Hunor vagyok, szevasz.
Apám, mennyi tuja! Ezt most mind megrágom!
Csak menjen el a gazdi, azt még megvárom...
Eleinte sírtam egyedül, de hülyeség, én is belátom,
Itt ez az öntözőkanna... akkor most elásom.
...hmm? Eldurmoltam volna? Talpra! Nincs lazsa!
Disznóság, tudom, de ott az a sok, lengő ruha...
Egy-két-három! Ugrás! Már el is kaptam!
Mit csináljak vele? Rágjam? Vagy csak lerakjam?
Épp egy törölközőn dolgoztam, mikor hazaértetek...
Fura arcot vágtatok, mikor a kapunk beléptetek.
Jaj, ne kiabálj, elég-elég... nekem most annyi,
Húzom is be fülem-farkam... mérges vagy rám, gazdi?
Sok a szabály, pedig azt hittem, itt mindent lehet.
Hogy egy magamfajta vizslagyerek mindent megtehet.
De ma már ülök, ha enni kérek, s maradok, ha mondd,
És ha dobod a labdát, hozom, mert tudom: ezt akarod.

Itthon vagyok!

Pedánsan viselkedek a lakásban, tudom a helyemet,
Nem bántok sem másik kutyát, sem embereket.
Okosan sétálok az utcán, melletted haladok,
És ha hallom, hogy Hunor, én azonnal szaladok.
De egy valamit árulj már el drága gazdi nekem,
Mert én mindig érzem, és látom a szemedben,
Ugye jól jött mindkettőnknek, hogy a gazdim lettél?
Jól érzem én belül, ugye, hogy belém szerettél?
Az vagyok, aki rád mindig farkcsóválva várok,
Az, aki ha hazaérsz, örömben szöcskeként ugrálok.
Te az vagy nekem gazdi, aki figyelsz minden mozdulatomra,
Az, aki ha bambán nézek, pusztit adsz barna orromra.
Az vagyok neked, aki kajlasággal mosolyt csalok arcodra,
Az vagyok, aki ha alszol, ráhajtom fejemet a karodra.
Te az vagy gazdi, aki vigyázol rám és átölelsz, ha félek,
Szakadó esőben is jössz játszani, ha épp arra kérlek.
Az vagyok, aki átszelem veled az erdőt, hegyeket, völgyeket,
Az vagyok, aki ha sírsz, lenyalom arcodról a könnyeket.
Az vagy nekem, aki aggódsz, ha nem hallod a hangom,
Az, akinek a teraszon üldögélve kezedbe adhatom a mancsom.
Az vagyok gazdi, aki néha felbosszantalak, mert egy virágot kiások,
Az, aki ha egyedül vagyok, néha bizony marhaságot csinálok.
Az vagy nekem gazdi, aki megbocsájtasz, és ezt nekem elnézed,
Az vagy nekem, aki mosolyogsz, mert van egy vizslagyereked...
Ennyi minden eszembe jutott, gazdi, míg az öledben feküdtem,
És bárcsak hallanád, amit gondolok, ami végigfutott bennem...
De tudom én, hogy érzed, abból, ahogy rád nézek, hozzád bújok,
Hangok nélkül is érted azt, amit én némán a füledbe súgok.
Az vagy nekem, aki nem ijedsz meg attól, amit most mondok,
Aki tudod jól, hogy vizslaként örök gyerek maradok
Én Hunor vagyok, és neked köszönhetem új, boldog életemet,
Az a kutya vagyok gazdi, aki neked letétbe helyeztem a szívemet...
